

ZONDAGOCHTENDKRING

3 juli 1955

Goeden morgen, vrienden, Wij zijn dan gekomen. althans wat deze kring betreft aan het einde van het seizoen. Na deze bijeenkomst is de kring opengesteld. Wanneer wij weer beginnen, dan zal het toch wel weer gauw zo tegen 15 September zijn. Dan pas kunnen wij dus weer rekenen, dat wij op het oude peil, op de oude voet verder gaan. Aangezien het de gewoonte is op aarde om van een laatste voorstelling ook nog weer een soort "grand gala" te maken, hebben wij ons best gedaan om voor deze bijeenkomst een aantal sprekers te vinden, die Uw bijzondere aandacht waardig zijn. Daar al deze sprekers, naar ik meen, voor zichzelf kunnen spreken, zal ik als inleider mij niet de moeite getroosten om hier eerst een lang betoog op te hangen, over wat die en wat die en die is geweest. Het gaat er deze keer niet om, wat deze sprekers zijn geweest. Wanneer zij het nodig vinden U dat mede te delen, zij dat zelf wel zullen doen. Het gaat er ons nu om, wat deze sprekers te zeggen hebben en wat zij kunnen zeggen.

Ik wil U wel vertellen, dat ik het een buitengewone eer vind, dat ik de voorbereidselen mag treffen voor een contact, dat behoort tot de hoogste, die wij bereikt hebben met deze kring.

Wanneer er iets fout zou mogen gaan, dan zult U dat waarschijnlijk niet eens merken. Wij werken op het ogenblik met één tussencontact, maar wanneer het nodig is, kunnen wij een tweede inschakelen, zodat de projectie niet zo buitengewoon direct behoeft te zijn. Van een direct inbezitnemen is voor dezen geen sprake meer. Dat begrijpt U wel. Drie sprekers. Alledrie..... nu ja, dat zult U zelf wel merken.

Goeden morgen.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden,

In de vele gedachten en filosofieën, die in de loop der tijden de mensheid een nieuwe richting hebben kunnen geven, behoort, naar ik meen, ook de stelling der relativiteit. Toch is de relativiteit geen begrip, dat als een volledig juist standpunt moet worden gezien. Daarom zal ik zo vrij zijn als eerste spreker op deze bijeenkomst enkele punten naar voren te brengen omtrent de relativiteitsbegrippen, zoals die geestelijk worden ervaren en voor de geestelijke ontwikkeling van zeer groot belang kunnen zijn.

Alle verschijnselen zijn schijnbaar van elkaar afhankelijk. Wanneer wij een ontwikkeling zien, waarin tijd en ruimteverhouding een grote rol speelt, wanneer wij een geestelijke wereld zien, waarin intensiteit van denken en voelen, intensiteit vooral ook van beleven evenzeer relatieve waarderingen en waarden schept, dan zouden wij geneigd zijn aan te nemen, dat inderdaad een voortdurend onderling verband moet bestaan tussen al hetgeen, wat er in het Al zichtbaar en bestaanbaar is. Echter leert ons de ervaring, wanneer wij eenmaal de vormenwereld los kunnen laten, dat er sprake kan zijn van een gefixeerde wereld. Een wereld, die vastligt in al haar aspecten, een wereld, die onveranderlijk is.

Relatief betekent verwant. Aan elkaar verwant en verbonden te zijn. Wij bemerken echter, dat er van geen werkelijke verwantschap sprake is, maar wel van een verwantschap, die door de binding, die het intellect i.c. dus mens of geest tot stand brengt, voor deze mens of deze geest wordt gerealiseerd. Men leeft en elk moment van dit leven betekent het samenvloeien van een aantal impulsen op dit moment, d.w.z. op deze plaats in het cosmisch bestel, een opnemen juist vanuit dit persoonlijk standpunt van verbinding met het cosmische geheel, dat in zichzelf onveranderd blijft. Zo vinden wij dan een nieuwe impuls tot beweging, waarbij ons wezen, het totaal van de cosmos op dat moment interpreterend zich beweegt naar een ander standpunt binnen deze zelfde cosmos gelegen, van waaruit het nieuwe gezichtspunt dan een schijnbare reeks van oorzaak-en-gevolg tot stand brengt.

Oorzaak en gevolg zijn wetten, die niet afhankelijk zijn van het zijnde. In het zijnde bestaan zij niet. Zij komen slechts tot uiting juist in de mens zelf. Een misverstaan van dit begrip heeft ook mij er toe geleid op aarde vooral in mijn jeugd de relativiteit der verhoudingen sterk voor te staan. Nu weet ik, dat de beperkingen der mensen, zowel als de beperkingen van denkvermogen en begrip de werkelijke oorzaak zijn, dat een speculatief denken daaromtrent

relatieve waarden betekenis kan hebben voor het menselijk bestaan. Geestelijk gezien kunnen wij relativiteit vervangen door te zeggen; de verschillende waardering van oorzaak en gevolg, waardoor een bepaald en complex levensbeeld ontstaat.

Deze waarderingen in de mens gelegen zijn het uitvloeisel van zijn bewustzijn, dat slechts een zeer klein en door het eigen weten omgrensd deel van het Al kan bereiken en buiten deze grenzen geen voorstelling of bewustzijn bezit.

Echter is het wel mogelijk - aannemende, dat er een vaste, schematische lijnvoering in het zijnde van de cosmos te vinden is - door een speculatieve lijn, die in ons eigen levensbereik ligt, te verlengen buiten dit bewustzijnsbereik, te komen tot een erkennen van waarden, die op het ogenblik buiten onze onmiddellijke waarneming en bewustzijnsvermogens liggen. U zult begrijpen, dat het begrip "relativiteit" dus in Uw eigen leven met voorzichtigheid moet worden gehanteerd. Begint men daarmee te werken, dan stelt men zich, zodra men de grenzen van het menselijk bestaan overschrijdt en zijn speculatie gaat plaatsnemen (vanuit menselijk standpunt dit alles gezien) op een hoger plan, ofwel in een andere dimensionale verhouding. Dan beroert men gebieden, waarin het onmogelijk is handelend op te treden en waarbij geen enkele controle meer bestaat, over al hetgeen daarin plaats vindt originerende in Uw eigen handeling, die werd geprojecteerd langs een bepaalde cosmische lijn.

Naarmate het geestelijk bewustzijn groeit, kan het gebied, dat gij bestrijkt, groter worden. Maar gij kunt nooit Uw eigen grens overschrijden en toch nog beheersing hebben over de krachten, die gij daarvoor binnen Uw eigen gebied ontketent. Daarom is het voor de mens verkeerd om een relativiteitsleer toe te passen buiten de grens van zijn eigen wereld en vermogen. Men kan zeggen; de begrippen "goed en kwaad" zijn relatief. Maar ín de mens zijn zij vaststaande. De waarde van het Goddelijke is relatief. Inderdaad!

Cosmisch gezien is dit juist. Maar de waarde van het Goddelijke in ons is een gefixeerde, omdat zij in ons voorstellingsvermogen zó en niet anders tot realiteit komt. Dit alles moeten wij ons goed voor ogen stellen, willen wij begrijpen, wat de grote denkers der mensheid aan de mensheid hebben getracht te leren en te brengen. Wij zijn met meerderen en ik zal U zo dadelijk het woord overgeven aan iemand, die in het menselijk denksysteem de nieuwe bewustwording heeft gevonden, die thans nog de wereld beheerst: het Christendom. Deze kan U ongetwijfeld voorlichten over de wijze, waarop in de mens een bewustzijn leeft en in zijn eigen wereld werkzaam wordt. Misschien, dat de derde spreker, - die evenals ik van ik zou haast zeggen - een jongere jaargang is, U misschien zal kunnen toelichten, hoe de krachten, die ook zonder ons willen of weten door elke actie binnen ons bewustzijnsgebied worden gewekt in het totaal van de cosmos vanuit ons standpunt, kunnen worden gebruikt binnen het eigen besef van werkelijkheid en daar kunnen worden beheerst tot op zekere hoogte.

Het spijt mij, dat ik mij niet persoonlijker kan uitdrukken, maar het is ons moeilijk om het contact op te nemen met Uw wereld, voor mij zeer zeker, waar ik weliswaar een bewustzijnspeil van geestelijk belang heb kunnen bereiken, maar nog niet in de gelegenheid ben geweest om mij met aardse contacten te veel bezig te houden. Ik hoop echter, dat deze korte uiteenzetting mag bijdragen tot verduidelijking van het geheel, dat wij op deze bijeenkomst op verzoek Uwer vrienden U voorleggen.

Goeden morgen.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden,

De begrippen, die mijn voorganger naar voren brengt, zijn vervat inde termen van een moderne wereld. Maar toch is het niet zo lang geleden, dat een Mens rondging door Galilea en ons leerde. Ik heb het voorrecht gehad om enkel malen de meer intieme besprekingen bij te mogen wonen, die Hij hield met Zijn leerlingen en enkelen degenen, die Hij daartoe speciaal had uitverkoren. U zult hen niet allen terugvinden bij de eerste Christengemeenschappen en toch waren zij zeer zeker Zijn volgelingen; en mochten veel van Zijn denken begrijpen, dat voor anderen slechts in gelijkenissen werd geuit. Hij zeide eens tot ons; "Ik leer U Uw naasten lief te hebben, zelfs Uw vijanden. Kunt gij begrijpen, waarom?"

Toen hebben wij gevraagd; "Meester, hoe kan men zijn vijand liefhebben? En Gijzelve waarschuwt ons voor het kwaad. Moeten wij dan het kwaad lief hebben?" Toen kregen wij dít antwoord: "Wat Mijn Vader goed oordeelt om te scheppen, mag Ik als schepsel niet

verwerpen. Wat de Vader belooft toe te staan, moet een doel hebben, ook al kan Ik dat niet erkennen. Maar Ik moet binnen Mijn wereld leven, Ik mag niet haten, omdat alles van de Vader geboren wordt. Ik mag niet vrezen, omdat de Vader Mij wanneer Ik al hetgeen beleef wat voor Mij werd bestemd altijd weer zal redden en beschermen, zodat Ik Zelve niet ten onder ga in Zijn wereld door Mijn vrees". Dan hebben wij gevraagd; "Maar Meester, wanneer dan het lot is getekend, zoals Gij zegt, waarom zouden wij dan streven? Want zo de Vader met ons is, Hij zal ons kracht geven en wij zullen genezen. Gij zult ons brengen tot een nieuw bewustzijn en een nieuw vermogen. Maar de Vader kan ons dat toch ook geven zonder U? Gij zijt voor ons het middel, Gij zijt de oorzaak van onze bewustwording en onze bevrijding. Gij zijt het, Die ons leiden zal en Gij zijt het, Die ons een Koninkrijk zal geven, waarin God regeert over de wereld". Toen heeft de Meester geglimlacht en gezegd: "Gij, kinderen der aarde, hoe weet gij, wat Gods Koninkrijk is? Want ziet, al het zijnde, uit de Vader geschapen, wordt in U verwrongen en vervormd, omdat gij denkt, dat God een mens is, omdat gij denkt, dat de Vader de bekrompenheid van Uwe inzichten zal erkennen en respecteren. Maar Uw wereld is klein, klein en geborgen en omdat gij in die kleinheid en geborgenheid meent de wereld te kennen, zoudt gij zo gaarne in deze vorm en dit bewustzijn alles betekenen, wat voor U maar voorstelbaar is. Gij zoudt willen, dat de Vader wonderen in U wekte. Maar ziet, Hij heeft wonderen in U gewekt. Want indien gij gelooft in Hem, wanneer gij één kunt worden met Hem, voor slechts één ogenblik, ja, zelfs indien gij kunt vergeten, dat gij mens zijt en één ogenblik in Zijn Wezen leeft, dan is er niets voor U onmogelijk. Dan betekent lijden en dood niets meer. Maar dan is de Vader voor U in alle dingen, in alle mensen, in alle wezen en leven". Toen zijn wij erg stil geworden en wij hebben er lang over nagedacht. Want onze God was een God, Die ver boven ons stond.

Wij konden ons de God, Die de Meester ons leerde te zien, niet zo makkelijk voorstellen. Een God, Die in jezelf leeft. Zo is het gekomen, dat wij langen tijd later het was bij Kapernaüm in de buurt op een avond de Meester vroegen; "Heer, wanneer het Uw wil is, zo zeg ons dan, wat is dan de waarheid van ons leven, indien ons geloof ons verheft boven de beperktheid van het menselijk zijn?" Hij heeft toen tot ons gezegd; "Ziet, alle dingen zijn één in God; in de Vader is alles geboren en in Hem is alles bekend en aanwezig. Zo kunnen wij niet handelen buiten de kennis Gods en kunnen wij niet leven buiten de wil des Vaders, maar wanneer onze gedachten gaan en zij vergeten, dat God meedenkt met ons en reeds heeft gedacht op het ogenblik der Schepping, wanneer wij menen, dat wij de liefde van de Vader moeten verdienen en vergeten, dat Hij ons liefhad, vóór Hij ons geschapen heeft, dan maken wij voor ons zelve een breuk tussen de Vader en ons. Want ik kan U zeggen; "Ziet, de Vader en Ik zijn één". Dit is waar, maar niet ten allen tijde. Gij echter zegt; "Vader, wordt één met mij". Dat is onmogelijk. Want wel kan het schepsel één worden met zijn God, maar nooit kan de God één worden met de bekrompenheid, die nog leeft in Zijn Schepping. Daaruit hebben wij gemeend te begrijpen, dat al, wat Hij ons geleerd heeft over naastenliefde, over verdraagzaamheid, over het helpen van anderen, het troosten van anderen, wat Hij ons heeft, gezegd over onderwijzen en genezen, terug kan worden gebracht tot dit ene; wij trachten de wil des Vaders te leren en de wil des Vaders ligt altijd in het samenzijn met Hem. Want Hij wenst, dat wij op zullen gaan in Zijn wezen. Zo wij een ander brengen tot Hem, zo hebben wij de vreugde vergroot, die in Zijn wezen bestaat. Hoe meer deze mens het hele leven van de stof heeft gekend, zo veel te voller en vreugdiger zal hij God kunnen aanvaarden".

Daarom is ons antwoord uit onze tijd en onze wereld op de relativiteit; zo is de verwarring van begrippen, die het U onmogelijk maakt om de Vader te kennen. Maar de Vader leeft en wanneer gij de Vader aanvaardt, is er geen verhouding meer, is er geen onzekerheid, geen toekomst en geen verleden. Dan is er alleen de Werkelijkheid, die zich misschien nog in fasen afspeelt, in korte momenten en ogenblikken. Waarin je zelfs soms vreest en ten onder denkt te gaan, zoals ook de Meester niet bespaard is gebleven.

Maar boven dat al staat dan een innerlijke zekerheid, waardoor men weet, wat er te gebeuren is, wat er te gebeuren zal zijn. Men weet, wat de waarheid is en de Waarde. Wanneer men dit beseft, dan bestaat er noch oorzaak en gevolg, noch relativiteit. Dan zijn er slechts twee dingen, die wij kennen in het gehele; Als onze eigen vreugde en het Licht van de Vader.

Zo hebben wij dat gezien en zo zie ik het nog. Wanneer ik dan het woord overgeef aan de laatste spreker, dan wil ik dat toch niet doen zonder met enige trots te zeggen; het is een lange strijd geweest om dit te begrijpen, maar de Meester had mij lief en daardoor kón ik

begrijpen. Voor U is het gelijk mogelijk. Want het zal U een zware strijd zijn om te begrijpen. Maar de Vader heeft U lief en dus zult gij begrijpen.

Goeden morgen.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden,

De toepassing van al hetgeen hier gezegd wordt door mens en geest is niet eenvoudig. Wij kunnen dat pas toe gaan passen, wanneer de werkelijkheid, wanneer het aanvaarden van deze werkelijkheid vooral in ons leeft. Het helpt ons weinig te zeggen, dat Uw wereld schijn en begoocheling is. Want schijn of begoocheling of werkelijkheid, voor U is zij. Gij beleeft haar ten volle. Het is aardig om te spreken over relativiteit als een spel der verhoudingen, waarin nooit een zekerheid kan worden gevonden. Maar hoe gij het ook zegt, er is altijd een zekerheid in U want Uw eigen leven bestaat uit zekerheid. Achter alle twijfel, die in U leeft, staat voor U onomstotelijk vast, dat die waarde en géne waarde realiteit zijn in alle bestaan.

Zo kan men dan spreken over oorzaak en gevolg en zeggen, omdat men dit of dat heeft gedaan in vroegere levens of dit bestaan, dat men een zeker noodlot moet volbrengen. Maar ook dit is niet waar. Gij hebt geen noodlot te volbrengen, zolang gij niet Uw eigen wezen superieur stelt boven al, wat er bestaat. Zolang gij zegt; "Ik en tegenover mij de wereld", is er een relativiteit, die onuitwisbaar blijft. Zolang als gij zegt; "Ik tegenover de wereld", dan zijn er oorzaak en gevolg als een eindeloze keten, die U bindt op het grote rad van het leven. Maar komt er een moment, dat zij zult zeggen; "Ik, deel van de wereld" en dit doorleven en voelen, dan bestaat er geen relativiteit meer, want gij zijt deel van het Leven en het Leven is de Volmaaktheid. Dan bestaat er geen oorzaak meer, noch een gevolg. Want gij zijt in God. In God zijn alle dingen gelijktijdig en volledig harmonisch opgelost.

Er is geen verschil, wanneer het bewustzijn ontwaakt is. Er is geen stijging of daling, geen verheffing of ondergang. Er is en blijft alleen het bestaan. Het zijn, de enig werkelijke waarde, beheerst alle levens, alle bewustzijn, alle verschijningsvorm, alle ruimte en alle tijd. De mens weet dat niet, de mens kan dit niet beseffen. Soms zou men geneigd zijn om terug te keren tot de wereld en haar toe te spreken in klinkende woorden;

Gij, die er nog danst in der narrenspel,

Gij, die spreekt van een hemel

En vlucht voor een hel,

Gij wonderlijk gewemel,

Eens komt er een einde.

Dan zegt Gods "Ik stel

Een grens aan de waan.

Ik beëindig het spel.

Ik geef U de Waarheid, het Leven, geen tijd,

Ik verblus er het Al tot in Eeuwigheid,

En was er Uw leven dan enkel maar waan,

Dan blust daarmee ook voor U het bestaan.

Maar ik kan die dingen niet meer zeggen. Ik heb de termen er niet voor en de woorden, ik heb het vermogen er niet voor. De mens, al zou ik het duizendmaal in woorden kunnen zeggen, zou het om boetsen, tot het voor hem aanvaardbaar was en wederom een stelling zou zijn van: "Ik tegenover de wereld".

Gij zoekt naar waarheid en naar bewustwording, Onthoudt dan dit; De relativiteit is voor U bruikbaar, wanneer gij begrijpt, hoe klein Uw wezen is tegenover het Goddelijke. Want dan krijgen wij een spel der verhoudingen, waarin het totaal van de Goddelijke Macht gelijk is aan het vermogen tot uiting van Uw kleine wezen. Wanneer gij de oorzaken-en-gevolgen als wet wilt zien en begrijpen, zijn zij ketenen. Wanneer gij ze begrijpt als een middel tot bewustwording, waarbij gij zelfstandig het gevolg kunt kiezen, waarbij de oorzaak onbelangrijk

wordt en het gevolg is het opbloeien van een bewustzijn in Uw wezen, wanneer gij begrijpt, dat uit dit moment van zijn geboren kan worden een tot de realisatie van God, omdat elk moment een punt is in het onmetelijke raster van het zijnde: dan zult gij uit elk moment het volle bewustzijn putten, in elk moment op kunnen stijgen tot een grotere wereld en een groter bewustzijn. Dan zult gij misschien terugkeren tot een volgend moment. Maar elk ogenblik van beleving, op elk vlak dan ook, bergt in zich de mogelijkheid om hernieuwd tot God te gaan.

Er zal een ogenblik komen, dat gij niet meer zoekt naar een punt van beleving om als realiteit voor Uzelf uit te beelden, wat Uw bewustzijn in een moment van verheerlijking onderging. Wanneer gij het bewustzijn niet meer hebt voor Uzelf uit te drukken, wat gij weet en zijt, dan hebt gij de oplossing van alle complexen gevonden.

Dan bestaat er voor U geen enkele tegenstrijdigheid meer in het zijnde. Dan is in de volheid van Uw bewustzijn, de wereld tot Volmaaktheid geworden en is de wereld God, omdat God dan Uw wereld geworden is. Ik dank U voor Uw aandacht.

Op verzoek van de inleider moet ik U nog mededelen, dat er geen commentaar is en dat hiermede dus het eerste gedeelte van deze bijeenkomst wordt besloten.

Nogmaals een goeden dag.

o-o-o-o-o

Goeden middag, vrienden,

Daar zijn wij dan weer, de bekende reisonderneming, nietwaar, Intra Tour, geestelijke reizen op korte termijn. Ik heb voor vandaag omdat het nu eenmaal, zoals gezegd een "spektakelcoupé" is vandaag (het spektakel loopt gelukkig nogal los) mar mij voorgenomen om nu ook eens een reisje te maken naar iets, dat in plaats niet zover af ligt, maar in de tijd wel ver af. Per slot van rekening, als wij in de geest reizen, dan zijn wij door tijd en ruimte niet gebonden, dat heeft U lang gemerkt. Daarom zou ik U willen voorstellen om terug te gaan ongeveer 800 jaar. Ik houd mij verder niet bezig met allerhand beschrijvingen van de autobus en de reis erheen. Dat doen wij zo in een wip, want anders houden wij te weinig tijd over.

Wij gaan spreken over een tempel, ergens in Achter-Indie. Dan moeten wij natuurlijk eerst even de omgeving bekijken. Wanneer U rondziet, dan bemerkt U, dat het oerwoud tot betrekkelijk dicht bij het tempel terrein komt. Het is één groene wand met veel verschillende vlekken. Als je ze zoudt gaan tellen, zijn het wel honderd of honderdvijftig tinten van groen allemaal fel fonkelend in de zon. Daaronder is de schaduwachtige diepte; die door lianen en struiken als ondergroei zodanig wordt dichtgedrongen, dat het lijkt, of er tussen twee loofdekken een stukje duisternis gevangen is. Dan zien wij verder een grote weg en als wij de andere kant uitkijken, dan zien wij een stukje meer. Dat meer ziet er ook al zo eigenaardig uit. Het is wat grijsig, grijsigblauw. In de verte kunnen wij zien, als wij langs het meer kijken, dat wij hier toch wel in een bergterrein zijn. Dan zien wij zo hier en daar een bergtop pieken. Kijkt U de andere kant uit, dan is het bos te groot en te hoog. Daar komen wij niet overheen. Het is hier nogal stil en als U zo luistert, hoort U in het woud nog allerhand geluiden. U hoort een stel apen tjekkeren en wanneer U nog langer zoudt luisteren, dan zoudt U misschien nog meer exotische dieren horen. Het gezoem van insecten is ook overal merkbaar.

Ergens zit een soort krekkel, die de tijd is kwijt geraakt in het onderhout allerlei schrille tonen voort te brengen. Zo nu en dan horen wij reeds een gongslag, die waarschijnlijk aankondigt, dat er hier in de tempel iets bijzonders te doen is. Wij draaien ons nu even om en wij zien hier een tempel die wel iets van een stoepa heeft, een stoepavorm. U weet, een stoepavorm is een tempel, die gebouwd is over een graf, of een soort grafschrijn en die bestaat uit verschillende omgangen. Er zijn geen tempelkamers in, maar het zijn allemaal omlopen a.h.w. met kapellen daar rond omheen. Nu heeft deze stoepa een eigenaardigheid. In deze stoepa n.l. is verborgen een tempel voor een bepaalde God of Godin. Wij zullen het dadelijk wel bekijken.

Wij gaan nu eerst hier even langs. U ziet hier overal rijk beeldhouwwerk, waar met duizenderlei details het leven van verschillende Goden is weergegeven, maar ook van de mensen van alle dagen. Wij zien hier bij bepaalde beelden, die op de omgang staan, zo hier en daar bloemen liggen. Die zijn meestal weer enigszins aan het verwelken. Zij blijven hier niet lang fris. Maar ja, het is toch een bewijs, dat hier al een erediens heeft plaats gehad. Wij gaan nu naar de andere kant van de tempel, naar de kant van het meer. Want daar is de

hoofdingang en daar zullen wij zien binnen te komen. U ziet hier een hele hoop verschillende voertuigen. Daar komt een ossenwagen aan, rood gelakt met een palankijn er over. Daar zitten waarschijnlijk een paar vrouwen in. Wij zien daar een ruiter te paard komen aanstuiven. Daar heel in de verte, ziet U daar die grauwe stippen, die daar aankomen? Een eigenaardig waggelende gang. Het zijn olifanten. U zult ze zo dadelijk wel zien. Olifanten, die gereden worden met een houda. Als U heel scherp kijkt, dan kunt U ze zien als een schaduw tegen de lucht, dat er een parasol wordt opgehouden. Er is een parasoldrager bij. Het is een hoogwaardigheidsbekleeder. Hier beneden ons zien wij op het ogenblik een drukte van verschillende soorten priesters, over het algemeen gekleed in witte gewaden, enkelen zien wij er bij, die hebben een roodachtig gewaad aan, maar de meesten zijn toch wel gekleed in wit. Hier en daar zien wij ook wat indigo, maar veelkleurigheid is er niet te bekennen. Het zijn over het algemeen nog al oudere heren zoals U ziet.

Als U even naar links wilt kijken, daar ziet U een hele groep aankomen. Daar komt een meneer aan met een versierde brocaten..... jurk. Ja, hoe moet je dat eigenlijk noemen, een soort jurk, zal ik maar zeggen. Hij heeft een op zeer speciale manier gewonden tulband op zijn hoofd. Dat zie je hier niet zoveel. Deze tulband is op een zeer speciale manier gevouwen. Deze meneer met zijn grote, brede baard, met zijn staf in de hand, is dan één van de hogepriesters hier, die zal gaan celebreren.

Wij zien, dat met op de omgangen zich op het ogenblik een stoet opbouwt. Er zijn heel veel kinderen bij. Het doet voor een Westerling wel wat eigenaardig aan. Je ziet hier veel honden en andere dieren door de stoet heenflitsen. De kinderen lopen rustig te spelen. Er staat iemand gemoedelijk zaken te doen. Een eind verder ziet U iemand, die votiefbeeldjes verkoopt en kaarsen en olielampjes, of wat het zijn, zelfs fakkels, die knuppels harsachtig hout met één windsel er boven op. Enfin, U ziet, het is hier vol leven en vol bedrijf.

Als U nu eventjes heel goed oplet, dan ziet U, dat op deze omgangen de processie bestaat uit een bepaald soort mensen. Ziet U, dat zij allemaal een zelfde kasteteken dragen, dat voorhoofdsteken? Dat is een bewijs, dat het hier een zeer speciale groep geldt. Als U nog verder kijkt, ziet U, dat zij allemaal een bepaald lidteken in het gelaat hebben. Hier is dus wel degelijk sprake van een aparte cultus. Zo te zien aan de symbolen, die gebruikt worden, is dit wel een cultus, die voor de vruchtbaarheid of iets dergelijks gaat. Ik vermoed, dat het hier ook een Durgadienst. is, maar niet de Kaliverering, maar de Godin der Vruchtbaarheid. Wij gaan nu mee naar binnen toe, hier vanaf de tweede omgang.

Hier is een geheime deur, die zien wij opengaan, Zo oppervlakkig zou je het niet kunnen zien. Het is net steenkleur. Het is ook gebeeldhouwd. Wij zien hem opengaan en dan zien wij hier een donkere gang, die schuin naar beneden voert. De plechtigheid, die wij gaan zien, is een zeer eigenaardige. Ik zal zien alle incantaties zo gauw kunnen vertalen, want er wordt ontzettend veel gezongen en er wordt gewerkt met allerhand instrumenten. Trouwens, dat merkte U al bij die processie ook. Daar hoorde U verschillende soorten gongs. Er is een fluit bij en dan hebben zij nog van die lange trompetten. Er zijn zelfs een paar snaarinstrumenten bij. Het lijken wel twee-snarige violen. Eigenaardig worden die bespeeld. Die worden voor het lichaam geklemd gehouden. Dus niet, zoals bij een violist in het Westen, die zijn instrument onder zijn kin heeft. De stoet gaat nu naar binnen, maar niet iedereen. Kijk, daar komen de olifanten juist aan. Daar gaan priesters naar toe. Dus deze hoogwaardigheidsbekleeder zal wel iemand van groot belang zijn. Wij zullen even gaan luisteren, even kijken, wat het is.. Ja,, dit is een offerplechtigheid, die als dank wordt gegeven voor een overvloedige oogst en waarbij de z.g.oogstkinderen worden geofferd. U moet niet denken, dat het kinderoffers zijn in de zin van bloedoffers. Maar het kan ons toch wel een zeer interessante plechtigheid beloven.

Zoals U ziet is het hier hoog, schaduwachtig. Er zijn nog al wat pilaren en er staan grote beelden binnen in. Voor dat ene grote beeld is zelfs een rij van trappen aanwezig. De rest staat er eigenlijk als een soort tentoonstelling. Er zijn overal langs de wanden beelden. Maar dit grote beeld is toch wel zeer overweldigend. Het stelt iemand voor een vrouwenfiguur, die half gezeten is en in de ene hand een sikkels draagt en in de andere hand graan, misschien rijst. Het is schetsmatig aangegeven.

Ik vind het beeld wel mooi, maar het is tamelijk ruw afgewerkt.... Zo, nu gaan wij hier even achter deze pilaar zitten. Dan lopen wij niet in de gaten. Het mag niet opvallen, dat wij hier als onbevoegden er bij zijn. Nu gaan wij kijken, wat er hier gaat gebeuren. Wij zien, dat degenen,

die binnenkomen, zich in losse rijen op de vloer neerzetten. Er worden wat kussens aangedragen, O, daar is onze hoogwaardigheidsbekleder weer.

Wij zien, dat de priesters nog al voor aan zitten. Aan de linkerkant zien wij het orkestje zitten. Ik weet er geen betere naam voor. Er wordt weer op een gong geslagen. Wat klinkt dat hier eigenaardig. Het galmt zo ontzettend. Nu stijgt er een soort van koorzang omhoog. Voor Westerse oren lijkt mij dat helemaal niet mooi. Zij psalmeren hier iets van de Algoede en de Algoedertierende. Het is een betuiging van dank en onderworpenheid. En nu...., hé, dat had ik zelf ook niet verwacht. Daar komen een paar maskers aan. Zou het een maskerdans worden?..... Ja..... O, nu begrijp ik het! Ja, daar hebben wij dan eventjes een verrassing!. Ziet U die demonenmaskers, die daar aan het dansen zijn, daar bij dat beeld? Ziet U, hoe ae steeds terugweiken? Ja,..nu krijgt het beeld opeens een stem. Het is net, of het beeld spreekt. Het zijn geen woorden. het zijn zangerige klanken, die weer doen denken aan het een of andere muziekinstrument. Misschien een bijzonder heldere trompetstoot. Daar lijkt het wel wat op. Iedere keer, als die toon klinkt, ziet U de demonen terug wervelen. Aan de andere kant komen een aantal vrouwen. Ze stellen zich daar op en hun bewegen is eigenlijk een dansen met het lichaam.

Er wordt een stand ingekomen en dan zien wij allerhand moedra's maken. Er wordt dus ontzettend veel met gebaren gewerkt. De beweging van het lichaam is haast schokkend. Het zijn net ledepoppen. Deze demonen, die dansen a.h.w, een sprongdans. Telkens nemen zij een stand in, vaak heel dreigend en krijgshaftig. Zij maken dan weer een gebaar en worden dan teruggedreven. Ziet U, dat deze meisjes op net ogenblik langzaam....het lijkt wel of zij haast glijden. Ik zou haast zeggen; zij staan op rolletjes en worden zo verder getrokken. Het is natuurlijk een loopbeweging, maar die is zo statig, dat het hele lichaam schijnt stil te blijven. Alleen het bovenlichaam blijft zijn gebaren maken en zelfs het hoofd heeft daar zijn bepaalde functies bij. Zij drijven deze demonen weg.

Weer een gongslag. De danseressen hurken aan de rechterkant neer. De maskerdansers trekken zich terug en verdwijnen links achter het orkestje. Ik vermoed, dat die verder geen taak meer hebben. Als U op het ogenblik goed ruikt, dan merkt U, dat er grote hoeveelheden reukmiddelen tot wolken worden verbrand. Het is geen zuivere wierookgeur, het doet ook een beetje aan muskus denken. Het is een haast bedwelmende geur en zij is waarschijnlijk bedoeld om visioenen op te roepen en gelijktijdig om de tempel te zuiveren en de Godin te eren. Het is dus opvallend, dat er eerst gedanst wordt en pas daarna dit reukwerk zo ijverig begint te branden. U heeft misschien gemerkt,..dat er hier boven een lichtgat is, waardoor een bundel licht naar binnen valt naar de Godin toe. De rest is in het schemerduister, behalve dan de flambouwen en fakkels, die wij hier zien.

Daar voor het altaar zien wij....ja, dat zijn waarschijnlijk zoiets, als olielampen, het zijn in ieder geval vloeistofhouders, waarin een brandende pit drijft. Nu moet U even opletten; daar komt de witgebaarde naar voren, die ik U al heb aangewezen, toen wij zo even nog buiten stonden. Hij begint zijn incantatie. Wanneer er interessante stukjes in voorkomen, zal ik ze wel even voor U vertalen. Hij maakt een zeer ernstig gebaar. Hij werpt zich ter aarde, hij wijst deze kant uit.

En zo als dank voor deze vruchtbaarheid brengen wij U de eersten van alle dingen. Moge Uw gunst ook verder over ons land dalen....

Dat is gewoon een soort van handelsgebed eigenlijk. Nu wordt van achter uit de zaal door kinderen aangedragen; fruit, bloemen, graan, dat zijn waarschijnlijk groenten, enkelen dragen takken. Wat het precies te betekenen heeft, zou ik ook eerst even, moeten nagaan. Ik ben hier ook voor de eerste keer. Maar het is werkelijk buitengewoon interessant. Deze kinderen worden als ik tenminste goed heb begrepen, wat er hier allemaal gezegd wordt mede geofferd. Dezen zijn dus slaven van de tempel geworden. Dezen zijn dus in vaste dienst van de tempel, ik meen tot hun zoveelste jaar.

Het is geen levenslange slavernij, maar wij kunnen er wel zeker van zijn, dat zij hier aan de tempel verkocht zijn, dus de eerste tijd alleen voor deze tempel werkzaam mogen zijn en hier worden opgevoed. Hiermede wordt dus een leven gegeven aan deze kinderen en zij zullen dus deze Godin moeten dienen in haar vorm van vruchtbaarheidsschenkster. Het brengen van vruchtbaarheid en vreugde.

Nu worden op de altaartreden de verschillende offers opgehoopt.

Er wordt hier een houtskoolbekken gebracht en hierin worden van elk offer een paar korrels, een paar stukjes verbrand. De rook, daar merk je haast niets van. Er zijn hier zoveel reukstoffen. Ja, nu gaat er weer een hand reukstoffen ook over dat middelste offerbekken in een symbolische offer gedaan. Nu zien wij, dat een drietal priesters zich met het gezicht naar de aanwezigen toe hebben geplaatst en hier de mensen beginnen te biologeren. Ik vermoed, dat hier suggestieve hypnose wordt uitgeoefend, althans een ernstige massasuggestie.

Wij zullen ons een ogenblikje aan hun invloed onderwerpen, wij zullen hun gedachten even aftasten, opdat wij zien, wat er hier gebeurt. Wij zien de priester niet meer, dus zij maken zich blijkbaar onzichtbaar voor de aanwezigen. Zij zitten ook tamelijk in de schaduw, Het beeld zelf is helemaal omgeven door rookwolken en begint te lichten. Het is net, alsof het beeld plotseling een gouden glans krijgt. Het gezicht lijkt levend. Nu horen wij weer koormuziek. Het zijn mannenstemmen met snaar instrumenten. Met de een eigenaardige toonladder, die zij hier gebruiken. Ik geloof, dat er twaalf tonen in een octaaf zitten minstens, of zo iets. Een soort gitaar daarachter, een snaar instrument, dat wordt geslagen, een paar strijkinstrumenten. Die melodie is wel zeer eigenaardig en boeiend. Wanneer wij nu naar dat beeld kijken, is het, of het inderdaad notitie neemt van deze totale plechtigheid. Het is, of het naar de muzikanten en zangers kijkt, of die blik even dwaalt door de zaal heen, of de tempel heen hoe moet ik dat hier noemen? De blik blijft even rusten bij die gastgever, die meneer, die alles schijnt te hebben betaald voor deze keer, die daar op de ereplaats op de kussens ziet; de blik gaat verder, kijkt de zaal rond. Ja, als U nu heel goed oplet, dan is het net, of dat beeld helemaal veranderdis. Het lijkt helemaal levend te zijn geworden en er schijnt nu een orakel of zo iets plaats te gaan vinden, want er wordt hier gesproken.

Het is eigenaardigs deze stoepavorm van bouw, ja....dat is toch eigenlijk meer..... ja het past niet helemaal bij elkaar. Het is net, of dit bouwwerk vroeger al bestaan heeft en er zich hier een andere eredienst in heeft gevestigd.

Het beeld spreekt nu;

Ik heb U mijn gaven gegeven. Ik zal U mijn tol vragen. Gij zult de vrede in het land bewaren.... De offers, die gij hebt gebracht.....

O, dus wat hier is gebracht, zijn alleen de symbolen voor offers, die buiten staan

..... zullen worden gegeven voor de helft aan de tempel en voor de helft aan de armen.

En nu verlaat iedereen deze zaal behalve enkele priesters. Het schijnt, dat zij hier allemaal in een roes zijn. Ja, die drie, die zitten daar hoog. Het is net, of het beeld nu helemaal verdwijnt. Het is zeer eigenaardig, dit effect. Wij gaan even kijken, wat er buiten gebeurt. Er worden verschillende dieren aangebracht, vooral schapen. Wij zien vruchten en koren, er wordt gekookt. Het schijnt, dat hier voor alle aanwezigen een soort feestmaal wordt aangericht. Het gebeurt allemaal boven open vuren.

De mensen trekken nu in een processie naar boven toe. O, zij gaan al die beelden af. Het schijnt net als een soort kruisweg bij de Katholieken, of men hier al die voorstellingen af gaat, en steeds bij een votiefkapel te blijven staan en dan worden ook daar een paar korrels graan neergelegd door iemand, die er een hele pot van meedraagt. Die heb ik daarnet niet gezien. Ik weet niet, of hij in de tempel is geweest of dat hij buiten heeft staan wachten. Er gaan een paar priesters met hem mee en er wordt ook wat reukwerk gebrand zo hier en daar. Wij gaan nog even binnen kijken. Ja, nu begrijp ik pas goed, wat er gaande is. Ik dacht, dat dit de hele plechtigheid was, maar nu blijkt, dat hier een orakel wordt gevraagd en dat dit allemaal eigenlijk maar voorbereiding is geweest. Er zijn nu een paar priesters aanwezig, die volledig roerloos in het midden op de vloer zitten voor dat beeld. Er klinkt steeds een korte tik, een soort pauk lijkt het haast. Het klinkt wel even door, maar het heeft toch iets van het rollen van de donder. Reukwerk smeult nog steeds, al zijn er niet zoveel wolken als daarnet.

En nu....die ene man begint te trekken en te schuiven..... het is een epileptische aanval, geloof ik, Neen, neen! Hij verandert helemaal, zijn uiterlijk vertrekt, de twee, die roerloos naast hem hebben gezeten, grijpen hem: nu vast, zij steunden hem bij de armen, zij brengen hem naar een zetel, die bij de altaartreden staat; het is gewoon een stenen blok. Hij wordt daarop heergezet. Hij begint nu snel te ratelen, te praten.. Hij voorspelt oorlog, hij voorspelt ondergang.

"Vergeten zal dit zijn, tot de macht van de Goden overwonnen is".

Nu? dat is voor de priester niet erg prettig. Dus die tempel zal helemaal overwoekerd worden door het oerwoud en die zal worden vergeten. "Gij". O, dat gaat tegen die meneer, die daar zit, dat zal een Maharadja zijn misschien. Ik weet niet, met welke termen men die lui hier moet aanspreken. Het is in ieder geval de één of andere grootmogende, de één of andere vorst, een kleine Mogol of zo iets. Hij krijgt daar te horen, dat hij bloedwraak heeft afgeroepen en dat dit betekent het einde en de ondergang.

O, maar dat neemt hij zo niet. Let op. Hij springt op.

"Wanneer de macht der Goden zich tegen mij wendt, zo zal ik de priesters verdelgen en de altaren der Goden vernietigen".

Nu. die is niet mals. Die gaat daar even met dreigementen tegen de Goden te keer. Die schijnt niet zo erg gelovig te zijn. Of, als hij gelovig is, heeft hij vel buitengewoon veel zelfvertrouwen. De vrouw antwoordt;

Zo stel ik een vijandschap tussen U en mij.

Eigenaardig, eigenaardig....

Maar mijn beeld zal staan en leven en mijn stem zal spreken duizend jaar, nadat gij zult zijn ten onder gegaan, de geschiedenis Uw geslacht zal hebben vergeten, Uw hoofdstad verlaten en vernietigd zal zijn en de woestijn zal dekken de vruchtbare landen, waarop gij thans U beroemt?

Neen, dat is niet juist... U beroept?. O ja, hij drukt zijn macht uit in landerijen en manschappen enz. en dat zal allemaal vernietigd worden.

Die razernij wordt hoe langer hoe groter, maar als dat nog even doorgaat, begint die Radja of wat het dan is ook te schuimbekken. Die man ziet er uit, of hij een beroerte zal krijgen. O, nu wordt hij weggebracht. Er zijn er verschillenden bij, die erg ongerust schijnen te zijn. Hé, dit is een verschijnsel, vrienden, dat komt heel zelden voor. Wij hebben het ook wel eens een enkele maal gezien in andere tempels en zelfs bij het Christendom, is het wel eens een enkele keer voor gekomen. Degenen, die op de stoel zit, leviteert. De anderen blijven vlak bij de uitgang staan, zij mogen er natuurlijk niet uit, zolang dit gaande is. Zij worden er niet uitgelaten.

Er zijn daar tempelwachters, gewapend met een soort hellebaard en een zwaard, dat zij hier opzij dragen, een soort kris....neen, het is ook geen kris. Het is wel een gebogen mes. Het is geen kromzwaard, het is zó lang. (Het medium geeft een afstand van enige decimeters aan). Maar ja, dat interesseert ons verder niet.

Deze...ja, dat is interessant.

Want nu kent gij mijn naam. Mijn naam zal vergeten worden, maar mijn macht zal niet ten niet ten onder gaan. Want wij, die gij Goden noemt, zijn het leven dezer aarde en als de Goden niet meer bestaan, zal de aarde ondergaan. Want ziet, veel zijn onze gedaanten en één is ons wezen.

De priesters zelf schijnen het ook niet goed te begrijpen, want die kijken elkaar ook heel ongerust aan. Zij zijn ook heel erg onder de indruk. Het is fantastisch. Ja, dat kunt U moeilijker zien dan ik, maar inderdaad zijn hier op het ogenblik een paar lichtende gestalten verschenen, die doen denken ook aan priesters, maar zij zijn veel groter. Zij zijn bijna zo groot als beeld. Zij zijn lichtende gestalten, lange haren, blond. Deze beiden heffen het medium nu op. Medium, anders kan ik dit niet noemen. Dit is geen aanval van razernij, het is een zuivere kwestie van bezitname.

Ja, als ik nu goed kijk, dan zie ik, dat er inderdaad draden gaan, maar die lopen nog hoger. Die gaan niet naar deze twee. Dus er zijn hier andere machten. Langzaam wordt het medium omhoog geheven. En nu, ja, dat moet voor degenen, die dit zien, een heel eigenaardig schouwspel zijn. De offergaven, die hier zijn neergelegd, die worden eenvoudigweg plotseling van de bovenste tree, hieronder bij het voetstuk van het beeld, verwijderd; het is net, of iemand ze er afveegt. Het lijkt, of ze er afgeschopt worden.

Nog vier manen en de deuren van deze tempel zullen gesloten zijn. Nog vier manen, priesters zullen vluchten of vallen. En de waarheid der aarde zal blijven bestaan. Er zal altijd

een tempel zijn. Een tempel, waarin de geest der aarde wederom zich kan uiten. Er zal altijd weer een groep zijn, die gezamenlijk de wet van de geest der aarde uitvoert. En, nooit zal zij ten onder gaan, nooit zal zijn gezag ten onder gaan, voordat de zon de aarde roept. Als de zon de aarde roept, dan is de aarde bevrijdt en dan zal de volle..... (hoe moet ik dat zeggen?).....de volle lichtende. vreugde.....(dat is de beste vertaling, ja, de volle, lichtende vreugde).....wederom leven. Wee, de mens, die zich verzet heeft, want dwalen zal hij door de duisternis, tot hij een nieuwe tempel vindt en een nieuwe geest van een nieuwe wereld.

Het medium daalt nu langzaam. Hij zit, ja, hij wordt slap, hij begint te slaan even met armen en benen. Het schuimt op het ogenblik zwaar aan de mond. De ogen, helemaal verdraaid, staan open. Het lijkt wel, of die ledematen gewoon breken moeten onder die fantastische verwringing, die kramp daar. Men geeft hem nu iets te drinken, men brengt iets aan zijn lippen. Het kost blijkbaar veel moeite. Ja, met een stuk metaal met een zijden doek daar omheen, wordt die mond open gewrikt. Het schijnt, dat die tanden heel vast op elkaar zitten. Men giet er iets naar binnen. Het schijnt aromatisch te zijn. Men dept er ook het voorhoofd mee het medium komt bij.

De deuren gaan open. Die vorst daar, die vlucht gewoon, maar de priesters ook. De priesters zijn opgewonden. Het is net, of er een paar staan te praten, dat ze heen willen gaan, terwijl anderen willen blijven. De koolbekkens blijven smeulen.

Wij gaan nog even buiten kijken. Een aantal bleke priesters, die onderling staan te praten. Hier de vuren met het feestmaal. Die worden voor een groot gedeelte mis-acht door de rijkeren. Er zijn een paar priesters en, wat bedienden, die brengen het hier tot voorbij het voorplein. Dat voorplein is met een lage muur afgezet, dat heb. Ik U nog niet verteld. En daar wordt het dan schijnbaar aan de dorpelingen uitgedeeld. Er staan daar heel veel mensen. Maar het is net of er een erg gedrukte sfeer hangt hier over deze tempel. En nu eventjes luisteren.... Ja, er wordt hier gefluisterd....dat de zoon van Abkar, die ook Abkar heet, Abkar of Labkar, een nieuw rijk zal gronden. Dat het al lang geprofeteerd is, dat dit een definitieve ondergang is.

De witte priester trekt zicht terug nu in de tempel. Die zal waarschijnlijk de tempel wel trouw blijven. Ik zie daar echter al andere priesters, die aan de kant van het oerwoud het smalle pad ingaan. Dus die schijnen van plan te zijn deze tempel maar liever te verlaten, Zij zijn bang voor gewelddadigheden. De zon schijnt nog steeds. Het meer is blauwer geworden in die tussentijd, het oerwoud is nog steeds vol dreiging en in de verte horen wij nog steeds de geluiden van een namiddag. De activiteit begint zelfs wat groter te worden. Maar het is net, of er hier iets van slagen gevallen zijn. Nu gaan wij weer terug, vrienden. Nu wil, ik U ook vertellen, waarom ik U mee heb genomen juist hierheen.

Ik reis niet graag in de tijd, want dat is geen liefhebberij van mij. Ik zoek liever het heden. Maar in de geschiedenis van de wereld zijn er momenten, dat de Heren der Wereld zich openbaren op een wijze, die niet ieder mens kan begrijpen. Er bestaat een tempel, waar regelmatig de Heren der Wereld zich ook nu openbaren. Dat kan ik U er wel van vertellen. In de oude tijd gebeurde dat vaak in officiële tempels en eigenlijk in de afwijking vaak van de normale eredienst. Men had dat zeker niet allemaal verwacht. Ik moet eerlijk bekennen, het was voor mij ook wel een verrassing, dat het op déze wijze zou gebeuren.

Ik wist, dat ik op deze plek in de tijd moest zijn om zo'n uiting te vinden. Ik ben verrast over het resultaat.

Ik had het graag wat vrolijker gemaakt. Maar aan de andere kant is het misschien goed voor ons om te weten, dat, wat daar gezegd werd, vandaag aan de dag nog waar is. Wat er ook gebeurt, zolang als de aarde leeft, leeft de machtige Schutgeest van deze aarde. Dan leven de Heren der Wereld, de grote, machtige geesten, die aan deze wereld richting geven. Wanneer men hun tempels sluit, dan vinden zij altijd weer een nieuwe stem om te spreken. Wanneer men hen het spreken ontzegt op de ene plaats, zo vernietigen zij deze en openbaren zich op een volgende. Er is nooit een ogenblik, dat deze aarde zonder geestelijke leiding is.

Wanneer wij dat tenminste hebben geleerd uit dit korte uitstapje naar het verleden toe, dan meen ik, mijne vrienden, dat wij toch in ieder geval er weer een prettige les ook uit kunnen leren. Want zolang als wij ons beroepen op God, beroepen wij ons ook op de lichtende Kracht, die namens God op de aarde regeert.

En deze Kracht zal ons niet in de steek laten, zolang wij voldoende vertrouwen hebben en zolang wij niet in koppigheid zoals deze vorst de stem van deze Goden, van deze Heren der Wereld, deze afgezanten of Engelen Gods, die de aarde besturen, verwerpen.

Aangezien wij dat waarschijnlijk niet zullen doen, zoals wij hier bij elkaar zitten, mogen wij dus wel rekenen, dat ... er altijd een Kracht is, die ons zal bijstaan en die ons, zolang wij in de stof leven, zal helpen, om ons tevens voor te bereiden op een geestelijk bestaan, dat nog veel grotere mogelijkheden biedt.

Dat is mijn kleine bijdrage voor vanmorgen, vrienden.

Ik hoop, dat het geen teleurstelling is geweest, vooral niet in deze spectaclecoupé. Maar in ieder geval,, als het U is tegengevallen, kan ik er niets meer aan doen, Het is gezegd. Als het U heeft mogen boeien, wel, wij zullen misschien nog wel meer uitstapjes maken, wanneer wij we er opnieuw beginnen.

Goeden middag verder en allemaal een prettige Zondag. " :

o-o-o-o-o

Goeden middag, vrienden,

Wij gaan besluiten met h»t Schone Woord. Een onderwerp naar Uw eigen keuze. Dankbaarheid? Is er nog een ander onderwerp misschien? Spiegel? Dank U.

SPIEGEL

Je staat voor de spiegel en ziet je zelve aan,
 Je ziet jezelf ten voeten uit, zo knap en waardig staan,
 En denkt; "Nu kan k mijn wegen gaan".
 De spiegel zegt je niet,
 Wat de spiegel ín je zijn
 En ín je wezen ziet,
 Een spiegel toont de buitenkant en `t uiterlijk vertoon
 Maarschouwt ze oak naar binnen toe?
 Dan wordt haar beeld vaak hoon der werkelijkheid,
 Zo schiep de Schepper in `t begin
 Een spiegel, die Hij noemde; Tijd en Zijn
 Al wat er werd geschapen,
 Al wat de lijn des levens volgt
 Spiegelt zich en ziet zichzelf aan.
 De spiegel toont dan `t zijn,
 De aan `t zijn zo eigen waan,
 En ook de werkelijkheid.
 Het leven is een spiegelbeeld,
 Een spiegel in de tijd,
 Een spiegel, die ons niets verheelt.
 En toont de ware waarden.
 Toont ons een schuld, die nooit verjaarde.
 Een schuld, die nooit werd afgedaan,
 Toont ons de waarheid van het wezen, dat wijzelven zijn,

Orde der Verdraagzamen

Men schouwt die spiegel niet graag aan,
Te schouwen naar dat beeld doet pijn,
Omdat je dan jezelf ziet,
Zoals je bent; Een deel van 't niet,
Wanstaltig vaak vergroot,
Dat in zich draagt; een heel klein licht,
Een loot van de Oneindigheid,
Die bloeien kan.....misschien
laar niet, zolang je nog zo blijft,
Als je jezelf in de spiegel steeds kunt zien.
Het is, of een hand in die spiegel schrijft;
"Dit is je lot en je leven".
En je toont dan plots een tweede beeld;
"Zo heb ik je gegeven het bestaan",
Dan zie je een wonder van schoonheid en macht,
Dan onthult je de spiegel der Schepping een pracht,
Waaraan je nooit hebt durven denken.
De hand schrijft; "Dit alles wil ik U schenken,
Wanneer je mij Uzelf geeft,
Wanneer Ik 't mag zijn, die in U leeft".
Je zegt: "Neen, dat kan ik niet aanvaarden,
Ik heb mijn eigen waarden en wil mijzelf zijn".
Dan toont de spiegel weer het oude beeld, ;
Dan doet het leven pijn!
En toch het beeld
Verandert traag,
Wordt vaag soms in wat hoeken.
Het toont je langzaam ander zijn,..
Het vijlt de scherpe hoeken van 't bestaan,
En leert je om je aan te passen
In werkelijkheid en waan.
En keer je tot die spiegel terug
En zie je steeds jezelfde beeld,
Dan begrijp je, dat geen vreemde kracht
Slechts met je leven speelt.
Maar dat je door te streven en te werken,
Jezelve kunt veredelen en versterken,
Totdat je bent het beeld,
Door de spiegel eens je zo getoond
En dan kun je dat zelve zijn

En wordt je niet gehoond
Mets "Geeft Uzelve over, laat Mij Uw wezen zijn".
En wanneer je nadenkt en schouwt in de spiegel,
Dan zie je, dat 's levens pijn ;en nood en zorgen,
Juist zijn de borgen voor veredeling.
Dan kun je vol van dankbaarheid de Schepper zeggen;
"Heer, ik schouwde in Uw spiegel.
Ik zag mijzelve weer en weer in werkelijkheid.
Ik dank U voor de wereld, waarin 'k mijzelve zie
Zo gewin ikzelve de eeuwigheid,
En mag dan deel zijn van de melodie van Uw Oneindigheid,
Die zweeft door al net zijnde,
Die is de Kracht van al, wat leeft,
Doordat Gij mij de Schepping als een spiegel geeft,
Zie, God, kan ik U waardig zijn,
Een deel van U, dat in en met U leeft.

En daarmee, vrienden, moet U het dan voor vandaag stellen,

Wij nemen geen afscheid van U voor lange tijd, want de bijeenkomsten gaan gewoon door. Wel zullen de volgende bijeenkomsten uit de aard der zaak wat aangepast moeten worden aan het feit, dat de cursus openstaat. Want als een soort cursus zou ik toch ook deze ochtenden beschouwen kunnen.

Ik hoop, dat het bij U net zo is als bij ons; dat gij nu reeds met verwachting het ogenblik tegemoet ziet, dat de nieuwe kring in gesloten eenheid het ons mogelijk zal maken om verder en verder door te dringen in de waarheid van Eeuwigheid, leven en bestaan.

Daarom, niet alleen een prettige Zondag, maar een prettige tijd van ontspanning en rust; een tijd, waarin juist de rust U misschien ook de mogelijkheid tot bespiegeling en overdenking zal geven. Nadien gaan wij weer verder, verder op een pad, dat leidt naar Licht en Eeuwigheid.

Nu roept buiten voor een ogenblik kort de zon. Laat ik U niet langer ophouden en besluiten met U allen een gezegende Zondag en vooral ook... een goede bewustwording toe te wensen,

Goeden middag.

o-o-o-o-o